

Arrest

nr. 42 997 van 3 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de gemachtigde van de staatssecretaris
voor Migratie- en asielbeleid .

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 4 mei 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 31 maart 2009 van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid houdende de weigering van een visum, aan verzoekster ter kennis gebracht op 2 april 2009.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M-C FRERE, die loco advocaat P. HUGET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart te zijn geboren te Y. op (...) 1980 en van Kameroense nationaliteit te zijn.

Verzoekster heeft op 20 november 2008 een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een visum type D, gezinshereniging met haar echtgenoot.

Op 20 november 2008 dienen verzoeksters twee dochters X(...) en X(...) een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging met hun stiefvader van Belgische nationaliteit.

Op 31 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid zowel ten aanzien van verzoekster als ten aanzien van beide dochters een beslissing tot weigering van de

visumaanvraag. De weigering van de visumaanvraag ten aanzien van verzoekster vormt de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd wordt:

“ (...) Op 15/12/2008 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend door mevrouw N.M.F. (...), geboren te Y., Kameroen.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 02/05/2008 werd afgesloten met de heer D.C.L. (...) geboren te Ukkel, van Belgische nationaliteit.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met de artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat in dit geval er sprake is van bigamie. Immers: de heer D.C. (...) huwde op 02/12/2005 met N.A.C. (...) van Kameroense nationaliteit. Dit huwelijk werd ontbonden door een uitspraak van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dinant op zitting van 17/03/2008; de scheiding ging echter in kracht gewijsde op 14/05/2008 (datum waarop de echtscheiding effectief van kracht is). Bijgevolg bevond de heer D.C. (...) zich, op het moment van zijn huwelijk met mevrouw N.M.F. (...) in een polygame situatie, die in strijd is met de Belgische openbare orde.

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen D.C.L.(...) en N.M.F. (...) afgesloten huwelijk te erkennen in België.

Het afgesloten huwelijk opent derhalve niet het recht op gezinshereniging en het visum wordt geweigerd. “

2. Over de rechtspleging

Verzoekster kiest expliciet de Franse taal als taal voor de procedure.

De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de

vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p. 737). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing zoals uit het eerste onderdeel van verzoeksters middel zal blijken door het bestuur terecht in het Nederlands werd genomen, dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

Overeenkomstig artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet staat het verzoekster wel vrij om voor haar akten en verklaringen de taal te gebruiken welke zij verkiest. De raadsman die verzoekster bijstaat of vertegenwoordigt dient evenwel ter terechtzitting de proceduretaal te hanteren in zijn mondelinge toelichtingen (*Gedr. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 123).

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de Wet van 29 juli 1991), van de artikelen 39/16, 40-47 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken (hierna: de Taalwet Bestuurszaken), van de motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur en van een eerlijke procedure, waarbij de overheid geacht wordt alle gekende feiten in overweging te nemen. Tevens voert verzoekster een manifeste appreciatiefout aan en de overtreding van hetzij substantiële hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen.

In een eerste onderdeel voert verzoekster aan dat zij haar aanvraag in het Frans indiende, doch dat de beslissing evenwel in het Nederlands werd genomen en de kennisgeving in het Frans geschiedde. Verzoekster wijst erop dat het Franse voorgedrukte formulier voor het indienen van een aanvraag voor een visum gezinshereniging op 20 november 2008 in het Frans werd ingevuld en bij de Belgische “ambassade te Damas” (verzoekster vergist zich en bedoelt het consulaat van Yaoundé) in het Frans werd ingediend. De bestreden beslissing werd op 31 maart 2009 evenwel in het Nederlands genomen en op 2 april 2009 werd een brief met de vermelding “acte de notification” volledig opgesteld in het Frans en werd in bijlage een Nederlandse beslissing gevoegd. Verzoekster verwijst evenwel naar artikel 39/16 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 47 van de Taalwet Bestuurszaken, waaruit zij concludeert dat aangezien zij haar aanvraag in het Frans heeft ingediend, het antwoord eveneens in het Frans diende te worden opgesteld. Het gaat volgens haar dan ook in tegen het beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel wanneer een in het Frans ingediende aanvraag wordt beantwoord met een Nederlandse motivering en kennisgeving die deels in het Frans wordt opgesteld. Bijgevolg werd artikel 39/16 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van de Taalwet Bestuurszaken geschonden.

Artikel 39/16 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De partijen die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gebruiken voor hun akten en verklaringen de taal welke hun opgelegd is door die wetgeving in hun binnendiensten.”

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat artikel 47 van de Taalwet Bestuurszaken het gebruik van de talen regelt die de buitenlandse diensten, meer bepaald de Belgische diplomatieke en consulaire vertegenwoordigers in het buitenland dienen toe te passen. Het staat echter vast dat de bestreden beslissing werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken en niet door de buitenlandse dienst, wiens rol enkel beperkt is tot de betekening van de bestreden beslissing zodat artikel 47 van de Taalwet Bestuurszaken niet van toepassing is.

De Dienst Vreemdelingenzaken is een centrale dienst waarvan de werkring het ganse land bestrijkt.

Artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Algemeen wordt aangenomen dat onder “particulieren” in de zin van hoger vermelde bepaling, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dienen te worden verstaan (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, Gent, E. Story-Scientia, 1983, nr. 225). Uit de parlementaire voorbereidingen van de Taalwet Bestuurszaken blijkt dat de wetgever met het begrip “particulieren” de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen heeft bedoeld, doch niet de vreemdelingen die in het buitenland vertoeven. De Memorie van Toelichting stelt immers het volgende: “(...) Aan de particulieren zal, zoals nu, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. De regeling die aan iedere burger toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal is normaal maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers.(...)” “ In de nota van de regering, die in het verslag SAINT-REMY is opgenomen, wordt herhaald dat: (...)“(...) Aan de particulieren zal, zoals thans reeds het geval is, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. Deze regeling, die aan iedere inwoner toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal, is normaal maar moeilijk overeen te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers.(...)”. De hierboven gehanteerde termen ‘burger’ en ‘inwoner’ wijzen op ingezetenen van een stad of staatsgemeenschap. Verder dient zoals de verwerende partij terecht opmerkt, de taalregeling te worden gesitueerd in de specifieke Belgische context. Zo merkt de Memorie van Toelichting terzake op dat “ (...) Het ontwerp dat u thans wordt voorgelegd heeft ten doel, zoals in de verklaring van 2 mei 1961 werd aangekondigd, in het kader van een algemene herziening van de taalwetgeving in bestuurszaken, een oplossing te geven aan de problemen die betrekking hebben op de Brusselse agglomeratie, de randgemeenten en de centrale besturen. Meteen wordt er naar gestreefd de kwestie van afbakening te regelen ter ener zijde van de Nederlandse en Duitse taalgebieden en ter andere zijde van de Franse en Duitse taalgebieden (...)”. Voorts besluit de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken en van het Openbaar Ambt, A. Gilson, dat: “(...) Het ontwerp dat U ter bespreking wordt voorgelegd, is voor de Nederlandssprekende en de Franssprekende Belgen een redelijk vergelijk. Aan de inwoners van het Duits taalgebied biedt het een volledig administratief taalstatuut. Uiteraard kan een vergelijk aan alle betrokken partijen geen voldoening schenken op alle punten: het is een wederzijdse toegeving die moet doordrongen zijn van goede wil en vooral van begrip. De Regering drukt de hoop uit dat haar ontwerp vooral vanuit dat standpunt zal onderzocht worden. Ten deze moet iedereen zich laten leiden door het verlangen de goede verstandhouding tussen Vlamingen en Walen te verstevigen en recht te laten wedervaren aan de billijke betrachtingen van de enen zowel als van de anderen (...)”. Verder dient te worden aangestipt dat de taalregeling de openbare orde raakt wat inhoudt dat de Taalwet Bestuurszaken niet extensief dient te worden uitgelegd. De bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken dienen steeds zo geïnterpreteerd te worden zodat het door de wetgever gestelde doel kan worden bereikt. Daarenboven kan ook nog verwezen worden naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964 dat uitdrukkelijk stelt dat indien het als normaal voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van een landstaal bedienen in deze taal door de centrale diensten geantwoord wordt, dit geen wettelijke verplichting is (zie V.C.T., nr. 133, 23 november 1964 in E.A. DE GROEVE, M. FERON, F. COLLIGNON en R. PIESENS, *Taalcodex*, I, Heule, UGA, losbl., p.II-49).

Dit bekend echter niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een visumaanvraag. In deze dient verwezen te worden naar artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken. Luidens deze bepaling gedragen de centrale diensten zich in hun binnendiensten naar de taalregeling zoals voorzien in artikel 17, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van zaken vermeld onder A, 5° en 6° en B, 1° en 3° van genoemde bepaling.

Artikel 17, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid:

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;
 3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;
 4° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;
 5° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder B voorgeschreven taal;
 6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;
 B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:
 1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;
 2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;
 3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt bij zijn hoofdtaal.

Een visumaanvraag die ingediend wordt in het buitenland door een vreemdeling betreft een aangelegenheid die niet gelokaliseerd of lokaliseerbaar is in één van de taalgebieden van België (cf. RvS 5 mei 1999, nr. 80.100; RvS 25 mei 2004, nr. 131.688 en de voorbereidende werken van de Taalwet Bestuurszaken, waarbij de minister het volgende verklaarde: "Selon les précisions fournies par le ministre dans les travaux préparatoires de cette dernière loi, la terminologie «affaire localisée ou localisable» est empruntée à l'arrêté royal du 6 janvier 1933, pris en vertu de la loi de 1932. Selon la déclaration du ministre souvent reproduite : «on dit d'une affaire qu'elle est localisée lorsqu'elle trouve son origine dans une des régions linguistiques; on dit qu'elle est localisable, lorsque par une vue de l'esprit les conditions sont remplies, pour localiser une affaire dans une région déterminée (Doc. parl. Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l'Intérieur par M. SAINT-REMY, p. 32, in Pasin., 1963, p. 968). »

Indien de zaak niet gelokaliseerd of lokaliseerbaar is in één van de taalgebieden van België, dient dus te worden teruggevallen op artikel 17, § 1, B van de Taalwet Bestuurszaken. Onderhavig geschil betreft geen ambtenaar van een dienst. Een vreemdeling die een visumaanvraag indient in het buitenland kan niet beschouwd worden als de in artikel 17, §1, B van de Taalwet Bestuurszaken, 2° bedoelde particulier (cf. supra punt 3.6.). In deze dient derhalve het in artikel 17, § 1, B van de Taalwet Bestuurszaken, 3° bedoelde criterium toegepast te worden, namelijk de taal van de taalrol van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen (cf. « Si l'affaire n'est ni localisée, ni localisable, c'est la langue de l'agent qui prévaut». Voir (Doc. parl. Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l'Intérieur par M. SAINT-REMY, p. 32, in Pasin., 1963, p. 968) en « la langue de l'agent à qui l'affaire est confiée n'intervient que subsidiairement, à défaut de tout autre critère » (Doc.parl., Sén., sess.ord.1962-1963, n°304, p.21), » c'est- à- dire « en l'absence de tout rapport décelable entre cette affaire et une région linguistique » (C.E., 12 novembre 1968, n° 13.208), geciteerd in GOSSELIN F., « L'emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966 », Kluwer, 2003, p. 190).

Aangezien de behandeling van de visumaanvraag van verzoeker blijktens het administratief dossier opgedragen was aan een ambtenaar (A. H.) die in de zaak van verzoeker in het Nederlands opgestelde brieven en mails verstuurt en ook finaal de in het Nederlands opgestelde beslissing ondertekent en er geen elementen in het dossier voorhanden zijn die erop wijzen dat deze ambtenaar behoort tot de Franse taalrol, werd de betreden beslissing terecht in het Nederlands opgesteld.

Daar waar verzoekster erop wijst dat op 2 april 2009 een brief met de vermelding "acte de notification" volledig opgesteld in het Frans werd opgesteld en in bijlage een Nederlandse beslissing werd gevoegd, dient de Raad vast te stellen dat de gegevens die in het Frans werden opgenomen, allen werden opgenomen in de akte van kennisgeving (acte de notification) van de in het Nederlands opgestelde beslissing. Het feit dat de Belgisch Consulaat te Yaoundé de bestreden beslissing in het Frans betekent, en in bijlage de Nederlandse beslissing voegt, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing die terecht in het Nederlands opgesteld is.

Een schending van de Taalwet bestuurszaken of artikel 39/16 van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) concludeert uit de bovenstaande uiteenzetting dat verzoekster geenszins aantoonbaar dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest door de bestreden beslissing in het Nederlands op te stellen.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van het enige middel voert verzoekster aan dat er geen sprake was van bigamie op het moment van het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet

Verzoekster somt de feiten op die volgens haar aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing, met name: op 17 maart 2008 wordt het vonnis gewezen betreffende de echtscheiding van haar echtgenoot en mevrouw N.A. (...), op 2 mei 2008 treden verzoekster en haar echtgenoot in het huwelijk, op 14 mei 2008 gaat het echtscheidingsvonnis in kracht van gewijsde en op 5 juni 2008 wordt het echtscheidingsvonnis overgeschreven, en op 20 november 2008 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging met haar echtgenoot.

Vervolgens verwijst verzoekster naar de bestreden beslissing die zou zijn genomen op grond van het argument dat op het moment van het huwelijk tussen verzoekster en haar echtgenoot met name op 2 mei 2008, de echtscheiding van 17 maart 2008 nog niet in kracht van gewijsde is gegaan. Verzoekster stelt verder dat de interpretatie van "bigamie" anders wordt beoordeeld door de verwerende partij dan door de Raad en de Raad van State. Zij verwijst dienaangaande naar een Franstalig arrest van 10 december 2008 van de Raad en citeert het onderdeel 3.2 van het voormelde arrest.

Overwegende dat, in navolging van het arrest van 24 februari 2003 van de Raad van State, een polygaam huwelijk op het ogenblik van zijn afsluiting juridische gevolgen kan hebben in het publiek recht vanaf het ogenblik dat het huwelijk rechtsgeldig is ontbonden.

Verzoekster voert aan dat op het moment dat zij haar aanvraag indiende tot gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, met name op 20 november 2008, het huwelijk toen reeds enkele maanden wettelijk was afgesloten. Hieruit volgt volgens verzoekster dat de bestreden beslissing onwettig het recht op gezinshereniging weigert. Verzoekster concludeert dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet hierdoor is geschonden. Tot slot stelt verzoekster dat de bestreden beslissing niet correct is gemotiveerd daar zij geen rekening houdt met de rechtspraak waar verzoekster naar heeft verwezen in haar uiteenzetting.

Verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing stelt dat het huwelijk van verzoekster een bigaam huwelijk betreft. Verzoekster huwde immers op 2 mei 2008 met meneer C.L. (...), doch deze laatste was op dat ogenblik nog niet gescheiden van zijn eerdere echtgenote met wie hij huwde op 2 december 2005. Dit laatstgenoemde huwelijk werd ontbonden door een uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg op 17 maart 2008. De echtscheiding ging in kracht van gewijsde op 14 mei 2008. Deze vaststelling blijkt duidelijk uit de stukken van het administratief dossier. Verzoekster betwist deze vaststellingen niet en betwist ook niet dat zij op 2 mei 2008 huwde en haar echtgenoot pas op 17 maart 2008 uit de echt gescheiden is. De verwerende partij concludeert uit het voorgaande dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid geheel terecht weigert het huwelijk afgesloten tussen verzoekster en haar echtgenoot te erkennen.

De Raad stelt vast dat verzoekster bij haar aanvraag gezinshereniging een Kameroense huwelijksakte heeft neergelegd. De bestreden beslissing bevat *in casu* twee te onderscheiden beslissingen. Vooreerst de beslissing tot niet erkenning van de neergelegde buitenlandse akte, met name de Kameroense huwelijksakte, waarbij de verwerende partij de geldigheid van het afgesloten huwelijk is nagegaan en ten tweede de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

De Raad dient vooreerst te wijzen op de bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* Artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat verzoekster voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (*cf.* J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”, J.T. 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERTX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijke en rechtstreekse voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele

ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals *in casu* enerzijds een beslissing tot weigering van visum en anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 684; RvV 2 maart 2010, nr. 39 685).

Verzoekster voert aan dat op het moment dat zij haar aanvraag indiende tot gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, met name op 20 november 2008, het huwelijk toen reeds enkele maanden wettelijk was afgesloten.

In de mate waarin het werkelijke en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onterecht verzoeksters huwelijk als een bigaam huwelijk heeft verklaard en dus zijnde in strijd met de openbare orde, bij de beoordeling van de visumaanvraag, moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de verwerende partij beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknot wordt, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (*cf.* Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van verzoekster dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat het huwelijk van verzoekster in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

In de mate waarin het werkelijke en rechtstreekse voorwerp van het middel betrekking heeft op de rechtmatige weigering van de visumaanvraag, gelet op het feit dat op het ogenblik van de visumaanvraag er op geen enkele wijze nog sprake was van bigamie, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing concludeert dat :

“Overwegende, bijgevolg, dat het huwelijk tussen L.H. (...) en G.A. (...) geen rechtsgevolgen kan hebben in België; de visumaanvraag van mevrouw L.H. (...) wordt derhalve geweigerd.”

Er werd reeds op gewezen dat uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voortvloeit dat een vreemdeling die om de afgifte van een visum ‘gezinshereniging’ verzoekt, teneinde zijn echtgenoot in België te kunnen vervoegen, het bewijs dient te leveren dat hij rechtsgeldig gehuwd is. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing bestaat erin de geldigheid van het huwelijk en de erkenning van de huwelijksakte na te gaan. De verwerende partij komt aldus tot de conclusie dat gelet op het bigaam huwelijk, het huwelijk niet rechtsgeldig werd aangegaan en de huwelijksakte aldus niet kan worden erkend en bijgevolg geen rechtsgevolgen kan hebben in België. Indien verzoekster het niet eens is met deze conclusie dient zij zoals uitvoerig werd uiteengezet deze aan te vechten bij de rechtbank van eerste aanleg.

Waar verzoekster zich beroept op het arrest van 10 december 2006 van de Raad en verwijst naar een arrest van 24 februari 2003 van de Raad van State wijst de Raad erop dat verzoekster geenszins aantoonde dat de feitelijke situatie van de voormelde arresten dezelfde situatie betreft als *in casu*. De

Raad stelt dan ook vast dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op de voormelde rechtspraak en verwijst volledigheidshalve naar de bovenstaande uiteenzetting.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de Wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster overloopt in haar uiteenzetting de verschillende overwegingen van de motivering van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat zij de motieven kent. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat het door verzoekster met een Belgische onderdaan afgesloten huwelijk niet erkend wordt en verzoekster bijgevolg geen recht op verblijf kan ontleen aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet zijn niet geschonden.

Wat de schending van de overige nog in het middel aangevoerde bepalingen betreft, met name de schending van de artikelen 39/16, 40-47 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur en van een eerlijke procedure waarbij de overheid geacht wordt alle gekende feiten in overweging te nemen, alsook de schending van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, verzuimt verzoekster *in concreto* aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, minstens valt de kritiek terzake samen met haar hiervoor besproken grief betreffende de schending van de materiële motiveringsplicht.

Het enige middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU